

ציק-ציק הדרור ובוקי האוח

מאת קלודיין

הדרור ציק-ציק התרחץ, כרגיל מדי אחר הצהריים, בשלולית בגן של סבתא נינה. השמש חיממה את חזהו והוא נהנה מאוד.

"שמעו! שמעו!" הגיע אליו קולו של הסנאי "בחורשה כורתים עצים. באו אנשים עם מסורים מכניים וכורתים את הכל. שמעו! שמעו!"

ציק-ציק נבהל. "אבו! אני חייב להזהיר את בוקי, האוח החכם! בשעה הזו הוא ישן בקן שלו בנקרה של האלון הגדול.

הוא בוודאי לא שומע."

בזריזות מדלג ציק-ציק מעל גדר הגינה בכוון החורשה. מכל הצדדים נשמעים צפצופים, ציוצים ורעש.

ציק-ציק ממהר כמה שרק יכול. הוא אפילו לוקח קיצור דרך במרעה של האיכר ברוננו, למרות שהוא מפחד מהפרות הגדולות הרועות שם.

הוא כמעט ועבר את המרעה כשנתקל ב"עוגה" גדולה של פרה. שתי רגליו שקעו בה חזק.

מהחורשה נשמע כבר הרעש של מנוע המסור והוא מיואש: "עזרו לי! עזרו! אני חייב מהר לצאת מכאן. צריך להזהיר

את בוקי האוח לפני שיפילו את העץ
שלו! עזרו!"
הצפופים שלו מעוררים את תשומת
לבן של פרות האיכר ברונו. הפרה
הגדולה במיוחד מתקרבת אליו. הזנב
שלה מתנפנף הנה והנה בקצב הצעדים
הכבדים שלה.
"עכשיו כבר הכל אבוד" מילל ציק-ציק
"הפרה תדרוך עלי ותשטח אותי כמו
לביבה. ולי הרי אין זמן."
אבל הפרה נעמדת מולו.
"מווו" היא פועה ומחממת אותו בנשימה
שלה. "אתה זקוק לעזרה?"
"כן, אני חייב לצאת מזה! אני רץ
לחורשה, להזהיר את בוקי."
"אין בעיה" עונה הפרה "אוציא אתך.
תפוס רק חזק את הזנב שלי."

וציק-ציק כבר מחוץ ל"עוגה" וממשיך
לרוץ. אפילו שכח להודות לפרה
הנחמדה.
האלון של בוקי האוח עומד עדיין, אבל
רעש המסור כבר קרוב.
"בוקי! בוקי!" מצפצף ציק-ציק מול הקן
של האוח "תתעורר! עוד מעט יפילו את
העץ שלך!"
ציק-ציק מקפץ הנה והנה, אבל מהקן
שבנקרה נשמעת רק נחירה שקטה.
"בוקי! בוקי! תתעורר!"
דבר לא קורה.
ופתאום ריטון "פוי, מה מסריח כאן כל
כך?" אומר בוקי ומציץ מהנקרה.
"ררר. רררר. רררר. העץ מתחיל כבר
לרעוד כי למטה הפועל ניגש אליו עם
המסור. ציק-ציק ובוקי רועדים גם הם.

ופתאום הכל משתק...

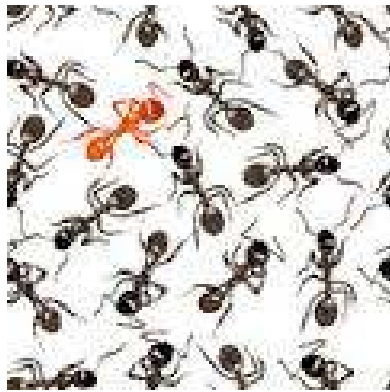
ואחר כך שומעים את הפועל מקלל:

"מזיקים, טרדנים, שרצים! צאו מהמכנסיים שלי! רדו מהאף שלי! זה צורב! כואב! עזבו אותי כבר!"
ציק-ציק ובוקי מציצים בסקרנות מהקן של בוקי. ציק-ציק אוזר אומץ, יורד בכמה ענפים נמוך יותר ומסתכל על הפועל המשתולל. קשה להכיר אותו. רואים רק את הכובע הירוק הגדול עם נוצה. ומתחתיו תנועות נמרצות של גוף

שחור. הפועל קופץ מרגל לרגל, מנפנף בידיו, דופק על הגוף שלו ומקלל בגסות. "צריכים לבדוק את זה מקרוב." מחליט ציק-ציק ובאומץ יורד על השיח הקרוב לעץ האלון. ואז רואה - הגוף השחור המתנועע - הן נמלים שיצאו מהקן שלהן שבין שורשי העץ והן כה רבות שלא ניתן לספור אותן. והן שרות במקלה:
*מי שרוצה לראות פועלים חרוצים
חייב ללכת אלינו הנמלים.
נשיכה כאן, נשיכה שם,
וכבר היער חופשי מהמזיק.
והן צודקות. הפועל רץ מהיער תוך ריקוד משונה.
"אוך, הפעם זה נגמר בטוב" נאנח ציק-ציק שאחרי הכל עדיין רועד מהתרגשות. אבל אחר כך רואה - שם*

ציק-ציק מדלג חזרה לגינת סבתא נינה
ומאוד רוצה לספר לחבריו על
ההרפתקה. כולם צריכים לדעת איך
הנמלים גירשו את הפועל שבא לכרות

עצים בחורשה.
באמת, איזה דברים גדולים יכולים
לעשות יצורים קטנים כאלה כשפועלים
כולם ביחד.

איפה שהפועל התחיל לחתוך במסור
מכני רואים פצע בעץ ונזילה של שרף
דביק.
"אבו!" נבהל ציק-ציק "העץ מדמם!
בוקי! בוקי! צריך לעזור לעץ! אולי לעטוף
את הפצע בתחבושת?"
"תירגע, דרור קטן" אומר האוח בוקי
"העץ אינו זקוק לעזרה שלנו. השרף
שמטפטף מהפצע הוא תחבושת
טבעית. הוא מונע חדירת לכלוך ומדביק
את הקרע בקליפה. אבל עכשיו עלי
לחזור לישון. עבודה רבה מחכה לי
בלילה וכבר מתחיל להחשיך."
"טוב" ענה ציק-ציק ומפהק גם הוא.
"לילה טוב, דרור קטן ותודה שדאגת לי"
אומר בוקי ומצמץ עוד בעיניו
הצהובות.